

DOMNICA POP

FEMEIA DIN TREN

Reflecții

eLiteratura

Această carte se publică în cadrul Proiectului eLiteratura, în format electronic și tipărit.

Coperta: Leo Orman

Ilustrația copertei – sursa:

<https://pixabay.com/photos/train-window-people-girl-passenger-2582991/>

eLiteratura

© 2019 eLiteratura

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-001-183-5

Ediția digitală a acestui volum se poate accesa la linkul:

<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-001-184-2>

Pentru mai multe informații privind această carte, adresați-vă editurii

eLiteratura: info@eLiteratura.com.ro sau info@ePublishers.info.

www.eLiteratura.com.ro

www.eLiteratura.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POP, DOMNICA

Femeia din tren : reflecții / Domnica Pop. – București : eLiteratura, 2019

ISBN 978-606-001-183-5

821.135.1

*Dacă Dumnezeu nu ar fi existat,
Omul l-ar fi creat*

Femeia de la peron nu era nici prea tânără și nici prea frumoasă, dar atrăgea atenția prin felul în care-și ațintise privirea tristă și curioasă pe calea ferată absorbită-n ochi de uitare ca într-o sală de așteptare. Asta am observat într-o gară, cândva, unde așteptam și eu pe cineva. În consonanță cu acea femeie – implicit cu toate femeile – am început să-i trăiesc sentimentele. Chiar mi-era teamă să nu aștepte degeaba, iar ea să izbucnească-n plâns, pentru că m-aș fi simțit stânjenită de curiozitatea care m-a pătruns și-n care eram blocată ca un marfar de grâne înțepenit într-o ninsoare neașteptată spre un ținut fără pâine. Iar asta pentru că totul părea duios de dureros în așteptarea visului ei misterios. Cum la fel am simțit, mai demult, într-o zi de vară, la fel de dureroasă, când am văzut în oraș o femeie grăbită, cu siguranță, spre casă. Îmbrăcată în haine simple și negre de supărare și întruchipând tristețea din cap până-n picioare, legăna într-un pachet o rochie albă voalată, vizibil pentru o mireasă cu moartea cununată.

De multe ori chipul acelei femei îmi revine în minte, și cred că ar fi trecut și prin infern ca să-și găsească fata pășindu-i înaintea. Ea se afla contra cronometru într-o cursă înspre trecut, iar pașii ei aruncau limbi de foc spre toți oamenii întâlniți în cale ca niște piedici în goana spre altarul împodobit cu flori de jale.

Durerea din ochii acelei femei îndoliate s-a împrăștiat ca aripile unei păsări rănite când se zbate, și a stârnit un praf invizibil, cernit, și-n gara în care mi-am amintit. Cu siguranță că și ea pășise atunci în praful din năruirea viselor, iar înaintea ruinelor a existat un imperiu pe care l-ar fi vrut nemuritor.

Omul vânează năluci vii de fericire din motivația de a-și clădi visuri de mărire, un mod de acceptare a trăirilor mărunte, deși în fiecare crește o nălucă de praf cât un munte.

Visele se alcătuiesc, reverberate, din vuietul unei dorințe condensate. Dacă dorești ceva cu toată ardoarea, tot ce se află în jurul tău se va înfrumuseța, orice cădere își va abandona decăderea, mulându-se în jurul inimii și acordându-se cu ea, pentru că numai prin stăruință se poate încheia o mare dorință care să reprezinte-n oglindă tot ce mintea a râvnit să cuprindă. Marii visători ai lucrurilor mărețe au fost cei mai mari doritori de frumusețe, așteptându-le într-o stare stimulară așa cum drumețul vrea apă rece într-o zi caniculară. Nimeni nu

ne poate imagina visele așa cum ni le descoperim singuri, fără vreo formulă iscusită, ci simplu, cum ar fi dacă am avea prilejul să intrăm într-o casă veche, părăsită și să nu-i vedem doar pereții intrați în moarte, ci să auzim din miezul lor sunetele vieților trecute. Să reușim să deschidem ferestre în ziduri și să zidim ferestre de viduri. Astfel vom contura alte ferestre cerești pe care le-am putea deschide spre interior numai după ce vom fi reușit să desfăcăm lacătul firii pământeste, și când – eliberați din lanțurile zalelor lumești – am putea desluși realități iluzorii, cum ar fi într-o pasăre compactitatea chistică din forma crucii, căreia să-i putem absorbi nuanțele aripilor în culorile misticii, iar ea, pasărea, oricât de sus s-ar depărta, să ne elibereze vederea de umbra rea, care, odată pătrunsă în umezeala ochilor ei, să intre în apa sfântă din imagistica uncului Trei. Iar tot ce reprezintă visul nostru să urce o dată cu zborul, împreunându-l cu finețea aripilor ei precum limpezimea apei cu norul, și noi să nu-l tânjim prea mult, pentru că riscăm să urcăm mult prea mult, și, astfel să coborâm brusc din ideatic pe pământ, prăbușindu-ne Icarul visului pe pajiștea falsă a paradisiului. La asta mă gândeam, într-o doară, în vreme ce-o priveam pe femeia din gară.

Gările se aseamănă cu bisericile. Se deschid în fața oricui ușa le-o trece, și dezvoltă drumuri multiple din

care să se poate alege. Nu chemările rămân condamnabile pentru alegerea unui drum greșit, ci decizia cuiva spre încotro a pornit. Presimțirile nu vor îndupleca niciodată ținta dacă libertatea nu va fi în accepțiune cu neputința.

În toată acea încărcătură duioasă atmosfera era, totuși, mai puțin dureroasă decât cea pe care-am simțit-o când am trecut prin holul acelei gări unde un om cu un dosar îi oprea pe trecători. Să ajutăm un copil orb!, repeta vădit afectat, arătând tuturor fotografia unui băiat.

Dar, cum toată lumea era-n grabă și nu avea timp să audă, omul vorbea în gol, iar ochii copilului, goi și ei de lumină pe foaia velină din dosarul deschis ca o gură flămândă, priveau indiferența cu forță plâpândă. Am trecut și eu, ca toată lumea, pe lângă el, pasivă, acordându-mi starea cu cea colectivă, pentru că unele comportamente ne sunt echivalente diagnosticelor ascunse, în insuficiență și autosuficiență extinse, niciodată pe deplin stabilite și vindecate, cum și eu chiar dacă în fiecare dimineață îmi fac rugăciunea de dreptate – un mod de-a iubi divinul și lumea, pe Dumnezeu-Tatăl din supremul acasă și pe câte-un om cunoscut, fără pâine pe masă –, uit deseori de învățăturile sfinte, și rareori mă comport după cum ar trebui să aplic tot ce-am stocat în minte.

Gândul rămâne versul nevăzut din cuvântul pe care îl tot ia vântul care-ar vrea să adie doar în poezia inimii până când se va liniști în cerurile luminii, în solemnitatea rostului divin, acolo unde toate vor albi după ce-și vor fi spălat substanța în dumnezeiescul vin. Până atunci între oameni nu va fi nici o diferență esențială – cum nici între pietrele diferite dintr-un râu care la fel pe toate le spală – în afară de individualismul comportamentului care îi separă.

Fiecare mod de comportare este o haină a memoriei, la fel ca și cele materiale, cu care ne îmbrăcăm, și care-și poartă semnele istoriei. Fiecare haină pe care-o purtăm are în urmă niște fapte ca niște file de poveste, și, mai mult, poartă urmele multor mâini, odată cu trecerea timpului tot mai înguste. Fiecare pereche de mâini a întregit câte-un om, care le-a purtat în viață ca să lase câte-un semn. Fiecare om care ne-a atins o haină – în procesul ei de creație, până la purtare – a avut în momentul acela și-un gând de taină care, la rândul lui, s-a născut dintr-o poveste doritoare cum sunt cele nemuritoare, povești în care, dacă am putea intra, ar reanima o mulțime de dorințe amorțite ce ne-ar năvăli pe nesimțite, pentru că cele care nu s-au finalizat mereu vor s-o ia de la capăt, în veșnicile paranteze rotunde ale prezenței din paranteza dreaptă a existenței, dar fugind zadarnic de acolada finalității care va încheia tot calculul

Într-un rezultat ce va tinde la infinit întregul exercițiul de-a fi trăit. Cum pot aminti în paranteză și despre fizicianul Isaac Newton care mă fascinează. Cunoaște toată lumea apogeul lui pământesc, și nu pentru asta îl amintesc. E ceva mai presus de știința lui, ceva comun ce reverberează din mintea oricui, din dorința fiecăruia de-a ne manifesta suprem măcar o dată, și îl visez pe poeticul fizician, câteodată, cum ține pământul în mână – un măr perfect, rotund, fără pată.

Pământul nu-i altceva decât imaginea primului măr, suspendat, cu rol de legătură între cei doi poli de păcat și anti-păcat, ai binelui și răului, tasați de căușul palmelor lui Dumnezeu pentru susținerea lucrării din creație sub soarele care-i tot mai consumat de-atâta iluminare, până într-o zi când arborele care le ține pe toate, va cădea din rădăcina putredă de impregnatele păcate. Îndeajuns va fi doar o erupție din rănilor sângeroase ale pământului făcute de oameni de-a lungul timpului, și tot visul rotund va cădea în primul pumn de țărână făcut de dumnezeiasca mână.

În timp ce mă gândeam la asta trenul femeii de la peron a venit și i-a adus omul așteptat, iar întâlnirea lor pe toți ne-a limpezit în aerul din spațiul lor îmbrățișat. Îmbrățișare prea strânsă și încremenitoare, de nu se mai sfârșea, captându-ne în bucuria lor mare, care ne radia. Această imagine mi-a adus aminte de cleștele bunicului

de pe vremea când trăia și care-acum sclipește doar în mintea mea, iar eu eram pe-atunci la o vârstă atât de dulce încât mă luam la întrecere cu umbra, să văd până unde duce. O, da, am fost mai vie cândva, și-alergam fără să urmăresc să câștig ceva. Atunci mă fascinau fluturii, eram și eu un fluture ușor, aliată frumuseții lor înaripate din nevoia aripilor de libertate, și mai eram în acel timp și-un liniștit refren, nu așteptam niciun tren, nicio scrisoare, ci doar ciocolată și, vara mai ales, fluturi în soare, pe care-i priveam până la mirare. Asta se întâmpla pe strada copilăriei stăpânită de pașii mei toată ziua dintr-o parte în alta, ca un adaos necesar simetriei cu închipuirea și fapta, iar strada, în compensație, mi-a reținut pe urme istoria copilei visătoare care-i călca în picioare șanțurile cu fascinație. Amândouă ne-am însușit reciproc, o port cu mine și-acum în orice loc, așa cum era și-atunci, în orice stare, și când mi-a fost leagănul unei bărcuțe plutitoare și când mi-a fost stavilă-n fața plutei rătăcitoare. Pentru că strada mea a fost tot timpul bună, chiar și când eram eu rea, fiindu-mi la orișice nevoie soare, când de fapt meritam să fie lună.

În fața mea un bărbat între două vârste citește o carte. Nu-i văd titlul, doar chipul pe care i-l luminează. El pactizează cu hârtia în sunetele trenului, imitând mersul cuvântului înspre posibilitatea învierii. Poate

prin impactul cu cartea își amplifică claritatea interioară, și uită chiar acum de vreun eșec. Problema trecerii unui eșec în uitare va avea o parte nerezolvată pentru totdeauna, ca un fel de paranteză trecută cu vederea și omisă din calcul. Ea rămâne blocată între pereții memoriei și zidește în complicitate cu inima o parte din creier, într-o moștenire care nu va fi recunoscută niciodată în întregime. Declicul amintirii eșecurilor mele mă aruncă într-o tăcere atât de lipicioasă, încât trebuie să-mi aleg repede un gând nou care să mă scoată din gelatina regretelor care mi-ajunge la ochi.

Mă gândesc cum că și o stradă-i ca o gară, cu plecări și venituri, cu împotmoliri sau viscoliri și la fiecare capăt cu speranța câte unei iviri. Poate ar vrea și ea să se miște din loc când se zbate ca un tren la câte-o alarmă sau vreun strigăt de blestem, pentru că și ea ține între cele două părți laterale, constituente, vagoane de evenimente.

Dacă ne-am asuma ca pe-o dulce ambiguitate tot ce-a fost rău înainte n-am mai tulbura trecutul în cenușa rece din inima fierbinte. Trecutul n-a fost întâmplător cum nici rândurile mele – dintr-o astfel de dimineață, de scris –, nu au fost străine de coincidența ivirii unui nor din care o ploaie care s-a pornit. Apa care curgea a țesut un desen în curtea mea, în care mi-am recunoscut electrocardiograma inimii la vreme rea, și-apoi a înecat

în micuțele bălți vechile hărți care, de îndată ce ploaia s-a oprit, s-au scurs înspre micul parc, intrând în pământ ca un bun-rămas de moment din partea trecutului, dar numai până la următoarea cădere de apă din ciclicitatea naturală a cerului asemănătoare cu stările omului care va redeschide aceleași paranteze din ciclul trecutului. Amintirile trec și revin ca o apă de ploaie, ori de câte ori fierul din sângele nostru se înmoaie.

Ploaia trebuie contemplată ca pe-o statuie unduitoare între noi și ascunsul soare. În ea se poate vedea încărcătura trecutului asimilată de norii purtători de toate nevoile pământului, prin limbajul indescifrabil al circuitului în proiecția stării omului între cele două talere – spirit și materie –, și între care toate întrebările existențiale au primit dintotdeauna răspunsul pietrei, mut și absent, în disonanță cu sunetul existent al lumii care dă tonul oricărei posibilități în prezent.

În fermoarul drumului meu poate se vor mai încheia zile asemănătoare cu unele din trecut, dar niciodată nu se va mai repeta vreo zi de vineri nerăbdătoare care să sară în zig-zag peste ziua de sâmbătă din calendar pentru câte-o duminică din vată de zahăr. Zig-zagul ploii se aseamănă cu mișcările inimii, curățându-ne calea și împropătând drumul. Amândouă se vor opri într-o zi, dar nu în același timp, cum și timpul este independent și diferit de anotimp sau cum suntem